

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπηρώτησεν τὸν Ἰησοῦν εἰς τῶν Φαρισαίων, νομικός, πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· **ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου. Αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.**

Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται. Συνηγμένων δὲ τῶν Φαρισαίων ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ; τίνος υἱός ἐστι; λέγουσιν αὐτῷ· τοῦ Δαυὶδ.

Λέγει αὐτοῖς· πῶς οὖν Δαυὶδ ἐν Πνεύματι Κύριον αὐτὸν καλεῖ λέγων, εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;

Εἰ οὖν Δαυὶδ καλεῖ αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστι; Καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λόγον, οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπ’ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν οὐκέτι.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἓνας ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους, νομικός, ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦ μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ, «Διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ὑπάρχει εἰς τὸν Νόμον;». Αὐτὸς δὲ τοῦ εἶπε, «**Νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην σου τὴν καρδίᾳ καὶ μὲ ὅλην σου τὴν ψυχὴν καὶ μὲ ὅλον σου τὸν νοῦν**». **Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δεύτερη ὁμοία μὲ αὐτήν, εἶναι τὸ, Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτόν σου.**

Ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο ἐντολὰς ἐξαρτῶνται ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται». Ἐνῷ δὲ ἦσαν μαζεμένοι οἱ Φαρισαῖοι, τοὺς ἐρώτησε ὁ Ἰησοῦς, «Τί φρονεῖτε διὰ τὸν Χριστόν; Ποίου εἶναι υἱός;». Λέγουν εἰς αὐτὸν, «Τοῦ Δαυὶδ».

Αὐτὸς τοὺς λέγει, «Πῶς λοιπὸν ὁ Δαυὶδ, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, τὸν ὀνομάζει Κύριον καὶ λέγει, «Εἶπε ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου, Κάθησε εἰς τὰ δεξιὰ μου, ἕως ὅτου κάνω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδιῶν σου»;

Ἐὰν λοιπὸν ὁ Δαυὶδ, τὸν ὀνομάζῃ Κύριον, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι υἱὸς του; Καὶ κανεὶς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τοῦ ἀποκριθῇ ἓνα λόγον, οὔτε ἐτόλμησε κανεὶς ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πλέον.